

Arrest

nr. 66 738 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2011 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, komt op 29 juli 2010 België binnen en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in.

Op 7 februari 2011 legt verzoeker een verklaring af van wettelijke samenwoning met M.H., van Belgische nationaliteit.

Op 7 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Bij het verzenden van deze documenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken deelt de gemeente mee: *“Betrokkene heeft met zijn tante een wettelijke samenwoning betekend omdat zij na de tragische dood van haar echtgenoot, niet alleen in het huis kan verblijven.”*

Op 26 mei 2011 wordt een positief samenwoningsverslag opgesteld.

Op 21 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.02.2010 door A. F., geboren te K., op (...) en van Azerbeidzjaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010).

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een ander persoon.'

Door dit recht op gezinshereniging voor de partners te openen is het duidelijk dat de wetgever een bescherming van het gezin die identiek is aan de bescherming die verleend wordt aan de personen die met elkaar gehuwd zijn wou voorzien voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten, maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dan niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat.

Uit informatie die ons werd overgemaakt door de gemeente, blijkt dat betrokkene een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met zijn tante omdat zij niet langer alleen kon blijven na de tragische dood van haar echtgenoot. Deze aanvraag gezinshereniging is niet wat bedoeld wordt door de wetgever in artikel 40bis en schiet het doel van gezinshereniging volledig voorbij.

Alle voorgelegde documenten die de duurzame en stabiele relatie moeten aantonen worden in het licht hiervan dan ook niet in aanmerking genomen.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst op artikel 39/79, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waaruit blijkt dat huidig beroep schorsende werking heeft.

2.2. Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat een eventuele

verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Schending van art.3 van het KB van 07.05.2008 en van de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel

Doordat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker niet aantoont dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner verwijzende naar de criteria(niet-limitatief vermeld in art.3 van het KB van 07.05.2008.

Dat de bestreden beslissing voorts vermeldt dat verzoeker onvoldoende bewijzen aanbrengt dat zij 1 jaar voor de aanvraag ononderbroken hebben samengewoond, elkaar 1 jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijke kind hebben.

Terwijl de bestreden beslissing wel correct vaststelt dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten met zijn tante en zij zodoende redelijkerwijze elkaar wel langer dan 1 jaar kennen.

Het eerste middel is gegrond.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet nader ingaat op de aangevoerde schending van artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het redelijkheidsbeginsel, zodat het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Vervolgens beklemtoont de verwerende partij dat uit de inhoud van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen rechtmatig gebruik maakt van de procedure gezinshereniging op grond van een duurzame relatie. Zij wijst erop dat, om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40bis van de vreemdelingenwet, verzoeker moet voldoen aan de wettelijke voorwaarde van gezamenlijke vestiging. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, van een gezinscel, van een reële, echtelijke band, van een levensgemeenschap. Het samenwonen met een tante valt om evidente redenen niet onder wat de wetgever bedoelt met een geregistreerd partnerschap gelijkwaardig met een huwelijk.

3.1.3. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Verzoeker voert de schending aan van deze bepaling omdat in de bestreden beslissing wordt gesteld *“dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten met zijn tante en zij zodoende redelijkerwijze elkaar wel langer dan 1 jaar kennen”*.

Verzoeker lijkt te veronderstellen dat het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning automatisch meebrengt dat de personen die deze verklaring afleggen elkaar al langer dan één jaar kennen. Dit betreft echter een loutere veronderstelling van verzoeker die nergens op gebaseerd is. Alleszins staat hij deze veronderstelling niet met een verwijzing naar een wettelijke bepaling. Waar verzoeker zou bedoelen dat hij zijn tante al meer dan één jaar kent omdat het familie van hem is, betreft dit opnieuw een veronderstelling die hij niet staat met enig concreet gegeven. Het is niet omdat personen familieleden van elkaar zijn, dat zij elkaar vanzelfsprekend al één jaar kennen. Verzoeker toont alleszins niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 schendt.

Verzoeker zet de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel niet met concrete gegevens uiteen. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 40 bis Vreemdelingenwet

Doordat verweerster in haar beslissing stelt dat art.40bis&2 Verblijfswet bedoeld is voor mensen die een samenlevingsproject hebben die gelijk op die van gehuwden maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dat niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat.

Terwijl art. 40bis§2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“(…)”

Door de onderscheid die de wetgever maakt tussen enerzijds de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België in 1° van het artikel en anderzijds de partner met wie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten in 2°, is het duidelijk dat art. 40bis§2, 2° ook openstaat voor mensen die een geregistreerd partnerschap afsluiten doch geen relatie hebben die vergelijkbaar is met het huwelijk.

Verweerster voegt voorwaarden toe aan de Verblijfswet die er niet instaan.

Het tweede middel is gegrond.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde geen voorwaarde toevoegt aan de wet. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, is de *ratio legis* van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet dat de wetgever bescherming wil bieden aan een samenlevingsproject dat lijkt op dat van het huwelijk, maar waarin wordt geopteerd voor wettelijke samenwoning. Het hoeft geen betoog dat dit niet opgaat voor een vreemdeling die zijn tante wil vervoegen in België.

3.2.3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(…)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(…)”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie, die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Verzoeker verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om erop te duiden dat 1° duidelijk betrekking heeft op een situatie gelijkwaardig met het huwelijk zodat de wetgever, door het invoeren van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, duidelijk ook de situatie voor ogen had van een geregistreerd partnerschap voor mensen die geen relatie hebben die vergelijkbaar is met een huwelijk.

Verzoekers redenering kan echter niet gevolgd worden. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is opgenomen onder *“Hoofdstuk III. Gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk”* en bepaalt dat een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van de wetgeving van Denemarken, Duitsland, Finland, IJsland,

Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk en Zweden, beschouwd wordt als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

In de Memorie van Toelichting werd opgemerkt dat de gelijkstelling van het geregistreerd partnerschap met het huwelijk in België pas gevolgen zal hebben voor het vreemdelingenrecht op de datum die wordt vastgelegd door een koninklijk besluit. In dit koninklijk besluit worden de gevallen bepaald waarin een geregistreerd buitenlands partnerschap als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk moet worden beschouwd in België (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.Doc.* Kamer 2006-2007, Doc 51 2845/001, 39-40). *In casu* is dit het hierboven vermelde koninklijk besluit van 7 mei 2008.

Hieruit blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat het geregistreerd partnerschap waarvan sprake is in 1° van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel geldt voor partnerschappen geregistreerd volgens de wetgeving van deze zeven aangeduide landen.

Het geregistreerde partnerschap waarvan sprake in 2° van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet geldt dan ondermeer voor de partnerschappen geregistreerd volgens Belgische wetgeving.

In de Memorie van Toelichting wordt in dit verband het volgende bepaald:

“De richtlijn voorziet het recht op gezinshereniging van de partners van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk niet. Deze partners worden vermeld in artikel 3, § 2, b) van de richtlijn, volgens hetwelk het gastland, overeenkomstig zijn nationaal recht, de binnenkomst en het verblijf van de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, vergemakkelijkt. Overeenkomstig artikel 37 van de richtlijn, dat de Lidstaten toestaat om gunstigere bepalingen toe te passen op de personen waarop de richtlijn betrekking heeft, heeft de regering beslist om het recht op gezinshereniging toe te kennen aan de partners die aan de bovenvermelde voorwaarden voldoen.”

en

“Op deze personen zal voortaan, onder bepaalde voorwaarden, hetzelfde regime als op de echtgenoot van de vreemdeling bij wie men zich komt voegen worden toegepast. Om het recht op gezinshereniging te kunnen genieten moet de bedoelde vreemdeling door middel van een geregistreerd partnerschap verbonden zijn en met die persoon een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben. De criteria inzake het stabiel karakter van de relatie zullen bepaald worden bij een in de Ministerraad overlegd koninklijk besluit.”

en

“Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M. 1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek. Het begrip van een duurzame en stabiele relatie wordt momenteel reeds gebruikt in het kader van de voornoemde omzendbrief van 30 september 1997. Het kan gaan om een relatie die begon op het moment dat beide partners nog in het buitenland verbleven, om een in België bestaande relatie of een combinatie van beide.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.Doc.* Kamer 2006-2007, Doc 51 2845/001, 40-41).

Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij van mening is dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet werd ingevoerd voor mensen die geen relatie hebben vergelijkbaar met een huwelijk omdat artikel 40bis, § 2, eerste lid 1° er is voor mensen die een relatie hebben die wel vergelijkbaar is met een huwelijk.

Het motief van de bestreden beslissing *“Door dit recht op gezinshereniging voor de partners te openen is het duidelijk dat de wetgever een bescherming van het gezin die identiek is aan de bescherming die*

verleend wordt aan de personen die met elkaar gehuwd zijn wou voorzien voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten, maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dan niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat” strookt met hetgeen hierboven wordt weergegeven inzake de memorie van Toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.Doc. Kamer 2006-2007, Doc 51 2845/001, 40-41). De redenering van verzoeker dat dit motief van de bestreden beslissing voorwaarden toevoegt aan de wet gaat bijgevolg niet op.

De schending van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET